

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 85.176 van 8 februari 2000

A. 58.292/XIII-1326

In zake : **TOMBOY** Emile,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Bruno COLLINS, advocaat,
boulevard Piercot 30
4000 Luik,

tegen :

**de gouverneur van de provincie
Luik,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jacques CLESSE en
Mr. Dominique WAGNER, advocaten,
quai de Rome 2
4000 Luik.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 3 juni 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Emile TOMBOY de nietigverklaring vordert van het besluit van 7 maart 1994 waarbij de gouverneur van de provincie Luik verzoekers vergunningen voor het voorhanden hebben van verschillende verweervuurwapens in zijn woning intrekt en de inbewaringgeving van die wapens bij een door verzoeker gekozen erkend persoon wordt gelast;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer DEROUAUX,
eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 maart 1999
waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag
ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 15 december
1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en
waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de
terechtzing van 20 januari 2000;

Gehoord het verslag van de heer LEROY,
staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. S. WYNDAU,
loco Mr. B. COLLINS, advocaat, die voor de verzoekende
partij verschijnt, en van Mr. L. RASE, loco
Mr. D. WAGNER, advocaat, die voor de verwerende partij
verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van
de heer DEROUAUX, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig
zijn voor het onderzoek van het beroep :

Verzoeker, opperadjutant bij de rijkswacht
en commandant van de brigade van Trooz, was houder van
twee vergunningen voor het voorhanden hebben van

verweervuurwapens, de ene voor een FN-pistool, kaliber 7,65, nr. 44224C, uitgereikt in 1984 door de rijkswachtbrigade van Trooz, de andere voor een karabijn "Marlin", model 990, kaliber 22 LR, nr. 26290843, afgegeven door de gemeentepolitie van Olne. De zoon van verzoeker, Olivier TOMBOY, had, toen hij bij zijn ouders zijn woonplaats had, een vergunning verkregen voor het voorhanden hebben van een FN-pistool, model 150, kaliber 22LR, nr. 19382, afgegeven op 1 maart 1991 door de rijkswachtbrigade van Trooz.

Met een proces-verbaal van 25 januari 1994 stelt de korpschef van de landelijke politie van de gemeente Olne de procureur des Konings van het arrondissement Verviers er van in kennis dat, volgens de inlichtingen die hij bij eerste opperwachtmeester M. JENNEKENS van de rijkswachtbrigade van Trooz verkregen heeft, verzoeker sedert ongeveer twee jaar wegens een zware zenuwinzinking vrijgesteld van dienst is, dat hij onlangs voor de geneeskundige commissie voor reform verschenen is en dat zijn dienstwapen ingetrokken is.

Per brief van 1 maart 1994 brengt de procureur des Konings te Verviers de verwerende partij hiervan in kennis en geeft aldus bij voorbaat het advies dat voor een intrekking of schorsing van de vergunning vereist is krachtens artikel 6, § 1, derde lid, van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie, gewijzigd bij de wet van 30 januari 1991.

Dat advies luidt als volgt :

" Evenals de korpschef van de betrokkene ben ik van oordeel dat er wel degelijk een gevaar voor de openbare veiligheid blijkt te bestaan indien de betrokkene in het bezit van vuurwapens blijft.

Ik stel voor de vergunning zonder meer in te trekken, aangezien de situatie, die sedert ongeveer twee jaar bestaat, gedurende lange tijd kan blijven voortduren".

Op 7 maart 1994 stelt de verwerende partij op grond daarvan het bestreden besluit vast, waarbij de vergunningen voor het voorhanden hebben van vuurwapens die aan verzoeker en diens zoon uitgereikt zijn, worden ingetrokken en nadere regels voor de inbewaringgeving van die wapens bij een erkend persoon worden bepaald. Dat besluit bevat inzonderheid de volgende motivering :

" Gelet op het verslag van de heer procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement Verviers dd. 1 maart 1994 - ontvangen op 3 maart 1994 - waaruit blijkt dat er wel degelijk een gevaar voor de openbare veiligheid blijkt te bestaan en dat die situatie gedurende lange tijd kan blijven voortduren;

Aangezien het in het kader van de openbare orde derhalve noodzakelijk blijkt ervoor te zorgen dat de voornoemde vergunningen geen gevolgen meer hebben en ze in te trekken".

De korpschef van de landelijke politie van Olne poogt in contact te treden met verzoeker om hem in kennis te stellen van de beslissing van de verwerende partij en slaagt erin hem op 18 maart 1994 te ontmoeten. Hij wordt ervan in kennis gesteld dat Olivier TOMBOY verblijft te Libramont en aldaar een van de wapens voorhanden heeft waarvan de vergunning is ingetrokken.

Op 6 april 1994 nemen de burgemeester en de hoofdveldwachter van Olne er akte van dat verzoeker zijn twee verweerwapens en een enkele vergunning voor het voorhanden hebben van wapens heeft teruggegeven en wordt aangenomen dat de vergunning voor het FN-pistool blijkbaar verloren is gegaan; de wapens worden op 12 april 1994 in gemeen overleg in bewaring gegeven bij de erkende wapensmederij E.B.S.A. te Olne.

De bestreden handeling wordt eveneens ter kennis gebracht van verzoeker en diens zoon bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, dat door verzoeker op 8 april 1994 ondertekend is;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van de voormelde wet van 3 januari 1933 (lees : van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van die wet), inzonderheid van artikel 14 ervan, doordat, eerste onderdeel, bij de bestreden handeling de korpschef van de landelijke politie van Olne ermee belast wordt aan verzoeker een kopie van de beslissing af te geven tegen ontvangstbewijs, terwijl artikel 14, eerste lid, het volgende bepaalt :

" In geval van intrekking of schorsing van de vergunning geeft de Minister van Justitie, zijn afgevaardigde of de provinciegouverneur bij aangetekend schrijven met ontvangstbewijs kennis van de beslissing aan de houder van de vergunning",

en doordat, tweede onderdeel, met de bestreden handeling de korpschef van de landelijke politie van Olne er eveneens mee belast wordt de wapens af te nemen, die "in bewaring (worden) gegeven bij een erkend persoon die door de betrokkene gekozen wordt, binnen een termijn van twee werkdagen, die ingaat op de datum van de kennisgeving van dit besluit", terwijl artikel 14 geenszins voorziet in de bevoegdheid om de wapens af te nemen, zelfs niet om ze in bewaring te geven, en overigens de keuze laat tussen de inbewaringgeving bij een erkend persoon of de overdracht aan een erkend persoon of aan een persoon die houder is van een vergunning voor het voorhanden hebben van een wapen;

Overwegende, ten aanzien van het eerste onderdeel, dat het bestreden besluit bij aangetekend schrijven met ontvangstbewijs ter kennis gebracht is;

dat het niet ter zake dienende is dat het eveneens ter kennis gebracht is door de korpschef van de politie van Olne; dat overigens een eventuele onwettigheid bij de kennisgeving van een handeling in de regel niets afdoet aan de geldigheid van die handeling zelf; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, ten aanzien van het tweede onderdeel, dat in het tweede lid van artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie bepaald wordt dat "de beslissing (tot intrekking of schorsing) (...) met redenen omkleed (is) en (...) de termijnen (vermeldt) waarbinnen het wapen overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk II in bewaring moet worden gegeven bij een erkend persoon of moet worden overgedragen aan een erkend persoon of aan een persoon die houder is van een vergunning tot het voorhanden hebben van een wapen";

Overwegende dat artikel 2 van de bestreden handeling het volgende bepaalt :

" De wapens, alsmede de vergunningen voor het voorhanden hebben ervan, worden afgenomen door de korpschef of zijn gemachtigde; de wapens worden in bewaring gegeven bij een erkend persoon die door de betrokkene gekozen wordt, binnen een termijn van twee werkdagen, die ingaat op de datum van de kennisgeving van dit besluit";

Overwegende dat het enige verschil tussen wat voorgeschreven wordt bij artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 en het bestreden besluit hierin ligt dat met dat laatste besluit de korpschef van de gemeentepolitie of zijn gemachtigde ermee belast wordt de wapens af te nemen; dat dit een zuivere uitvoeringsmaatregel is die geen weerslag heeft op de rechtspositie van verzoeker; dat

het tweede onderdeel van het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert, dat hij als volgt formuleert :

" Het besluit richt zich tot twee adressaten, terwijl uit de motivering geenszins blijkt dat de procureur des Konings te Verviers over die twee adressaten een objectief omstandig verslag opgemaakt heeft";

Overwegende dat het middel niet ontvankelijk is omdat niet aangegeven wordt welke rechtsregel niet in acht genomen zou zijn;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan dwaling omtrent de motieven en aan een kennelijk onredelijke beoordeling, doordat, eerste onderdeel, de bestreden handeling, die gegrond is op het advies van de procureur des Konings, gesteld is wegens de blijvende depressiviteit van verzoeker, terwijl, op het ogenblik waarop de handeling gesteld is, verzoeker reeds beroep had ingesteld tegen de beslissing van de commissie voor reform en er een omstandig geneeskundig getuigschrift opgemaakt was, doordat, tweede onderdeel, in het bestreden besluit alleen verwezen wordt naar het advies van de procureur des Konings, maar geen enkel feitelijk motief opgegeven wordt om het aangevoerde risico voor de openbare veiligheid precies te verantwoorden, terwijl de verplichting van een uitdrukkelijke motivering die zowel voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991, waarnaar in het middel verwezen wordt, als uit de wet van 1933, inhoudt dat in de handeling zelf de feitelijke gronden moeten worden aangegeven die de beslissing wettigen, opdat de adressaat de ware toedracht van die beslissing kan

beoordelen, en doordat, derde onderdeel, in het bestreden besluit, waarbij geopteerd wordt voor de intrekking en niet voor de schorsing van de vergunningen voor het voorhanden hebben van wapens, niet aangegeven wordt om welke redenen de intrekking boven de schorsing verkozen wordt;

Overwegende, ten aanzien van de eerste twee onderdelen, dat de bestreden beslissing dateert van 7 maart 1994 en gegrond is op de omstandigheid, waarop gewezen is in het verslag van de procureur des Konings te Verviers, dat er een gevaar blijkt te bestaan voor de openbare veiligheid ; dat niet betwist wordt dat verzoeker een zenuwinzinking had, wat hij zeker moest weten; dat hij zelf aangeeft dat zijn echtgenote uit veiligheidsoverwegingen de wapens in een koffer had gelegd waarvan alleen zij de sleutel had; dat al zou het weliswaar verkieslijk geweest zijn het verslag van de procureur des Konings aan verzoeker ter kennis te brengen, dit niet wegneemt dat de verwerende partij er redelijkerwijs van uitgegaan is dat het feit dat een persoon die wapens voorhanden heeft depressief is risico's meebrengt voor de openbare veiligheid; dat de administratieve procedures die aangevat zijn om te beslissen over de administratieve rechtspositie van verzoeker des te minder de beoordeling van de verwerende partij kunnen ontkrachten daar de militaire commissie voor geschiktheid en reform verzoeker op 25 januari 1994 ongeschikt voor de dienst heeft bevonden en de beslissing van de militaire commissie van beroep voor geschiktheid en reform waarbij verzoeker geschikt voor de dienst wordt bevonden dateert van 27 april 1994 en dus na de bestreden handeling genomen is; dat de eerste twee onderdelen van het middel niet gegrond zijn;

Overwegende, ten aanzien van het derde onderdeel, dat in de motivering van het bestreden

besluit erop gewezen wordt "dat deze situatie gedurende lange tijd kan blijven voortduren"; dat in dat besluit aldus op afdoende wijze de beslissing wordt gewettigd om de vergunningen in te trekken, veeleer dan ze te schorsen; dat het derde onderdeel van het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op acht februari 2000 door :

de HH.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	LEROY,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.